

Krav, der viser, at man maaske under Arbejdet i Kommissionen har taget fejl paa et eller andet Punkt, kan blive imødekømt.

Jeg skal altsaa hermed tilsige mit Partis redebønde Villie til at arbejde med paa denne Sags Gennemførelse paa en for alle Tjenestemænd tilfredsstillende Maade.

Formanden: Det 7de Medlem for Aalborg Amt har Ordet for en kort Bemærkning.

Birck: Den ærede sidste Taler anbefalede Børnetillæget i Princippet, og det er jeg glad for, men jeg er ikke saa glad for, at han i Virkeligheden kom til at give det Dødsstødet, idet han accepterer Tjenestemændenes Betragtning eller i alt Fald tager mildt paa Tjenestemændenes Betragtning, som er den, at naar Staten ikke kan yde et almindeligt Tillæg til alle Familier med Børn, kan heller ikke Embedsmændene gøre Krav paa et saadant Tillæg. Jeg tror, at det ærede Medlem her har ladet det bedste være det næstbedstes Fjende, og jeg kan ikke anerkende den Betragtning, der er fremsat, thi saa maa ogsaa Pensionen afskaffes. Det vilde i og for sig være rigtigt, at ogsaa private gav deres Folk Pension. Det gør de imidlertid ikke, men det bør ikke forhindre Staten i at gøre det. Thi det, vi her forhandler om, er ikke en almindelig social Lovgivning, men en Lønningslov, en Lov om Statens Forhold til sine Tjenestemænd, og her mener jeg, at Staten har Ret til at gennemføre saadanne Principper, som er fair overfor dem, og som sikrer en effektiv Tjeneste til Statens Formaal, særlig under Hensyn til det falske Lighedsprincip, som i øvrigt i mange Henseender gaar igennem Kommissionsforslaget, saaledes med Hensyn til Forholdet mellem Mand og Kvinde. Her synes jeg, at man ser for meget bort fra et vist Krav om, at Levofoden for gifte og ugifte Personer i samme Etat eller samme Stilling eller samme Klasse ikke maa være saa forskellig, som Tilfældet er f. Eks. i den Etat, det ærede Medlem selv tilhører, eller i Lærerstanden, hvor den ugifte og særlig den ugifte Kvinde er Bourgeois, medens en Tjenestemand med 5—6 Børn lever et ret glædeløst Liv. Heller ikke for Staten vil det være nogen Profit ikke at acceptere Børnetillæget. Jeg kan forsikre ærede Medlemmer, at de faar ikke Fred med Tjenestemændene af den Grund, thi de ældre, gifte Tjenestemænd med mange Børn

vil Gang paa Gang føle, hvor det er; Skoen trykker, og saaledes sætte Standarden for Utilfredsheden, medens de ugifte sætter Standarden for Levofoden, hvortil de andre misundeligt ser hen. Derfor er det heller ikke ganske klogt. Det er i øvrigt ikke et nyt Princip, der hermed indføres i Lønningsloven. Det ærede Medlem (Abrahamsen) har, tror jeg, haft en meget heldig Andel i Tilblivelsen af Lønningslovens Pensionsregler, der netop i Princippet accepterer Børnetillæg, idet der gives Tillæg til Enkerne i Forhold til det Antal Børn, de har. Endelig vil jeg sige, at selve Børnetillæget er ikke, som det siges, en Gave, men det er en Forsikring paa samme Maade, som det er en Forsikring for Embedsmanden at træde ind i Statstjenesten. I det Øjeblik, Staten engagerer en Mand til at blive Kronens Embeds- eller Bestillingsmand, har han i Regelen ingen Børn, og han har heller ingen Kone, og han ved ikke, om Døden snyder ham for Pensionen, som Staten stiller til Raadighed for at lokke Folk ind i Tjenesten. Det er en Forsikring, det er ingen Gave.

Jeg kan ganske tiltræde det ærede Medlems allersidste Udtalelse, hans Opfordring til Tjenestemændene omudover Kravet om Børnetillæg at huske paa Statens finansielle Stilling. Jeg vil som Kronens Embedsmand have Lov til at bede mine Kolleger huske, at vi ganske vist staar i et Kontraktsforhold til Staten, og at Staten er vor Arbejdsgiver, men vi er vedblivende Statens Undersaatter.

Laurits Jensen: Jeg vil gerne have Lov til at knytte nogle Bemærkninger til en enkelt Paragraf i det foreliggende Lovforslag, nemlig dets § 44, som omhandler Tjenestemænds Adgang til Beskæftigelse udenfor Statens Tjeneste. Der siges her, at Tjenestemanden skal skriftlig gøre Anmeldelse for Ministeren eller den Ministeren underordnede Myndighed, som har Ansættelsesret til paagældende Tjenestestilling, inden han kan paabegynde en Forretnings- eller Erhvervsvirksomhed. Det vil altsaa sige, at det foreliggende Lovforslag bevarer Adgangen for Statens Tjenestemænd til at paaføre det private Initiativ en Konkurrence. Jeg troede, at dette Lovforslag vilde tage Sigte paa at bringe os bort fra det bestaaende Forhold, saaledes at den Løn, som her foreslaas, skulde være tilstrækkelig for Statstjenestemændene, saa at det frie Initiativ og den frie Næring kunde blive fri for den Kon-